

© Eleni Papadopoulou

Antonis Georgiou – Cyprus

Ένα αλπούμ ιστορίες (2014)

An Album of Stories

Publishing House **To Rodakio**

Biography

Antonis Georgiou was born in Limassol, Cyprus, in 1969. He studied law in Moscow and works as a lawyer. He is a member of the editing committee of the literary magazine *Anef*. He was also in the editing team of the *Theatre Diaries*, a series of publications that illustrate the history of theatre in Cyprus. He is currently a postgraduate student of theatrical studies at the Open University of Cyprus. In 2006, he published a book of poetry, *Πανσέληνος παρά μία (Full Moon Minus One)*, and a book of short stories, *Γλυκιά bloody life (Sweet Bloody Life)*, which was awarded the State Prize for Short Stories. He has also contributed to several short story collections. Georgiou also writes plays, some of which have been performed by different theatre groups in Cyprus. His play *My Beloved Washing Machine* won the Theatre Prize of the Cyprus Theatre Organization and was included in its repertory. Antonis Georgiou is also the writer of the plays *The Disease*, 2009; *Our Garden*, 2011; *La Belote*, 2014; and *I Was Lysistrata*, 2016. His book *An Album of Stories*, published in 2014, was awarded the Cyprus State Prize for a Novel. It is being adapted and presented on stage in 2016.

Synopsis

Antonis Georgiou's *An Album of Stories* uses a polyphonic narrative in this 'post-novel', a mosaic which presents a whole country and its people. On the occasion of a grandmother's death, a range of stories are revealed. From the grandmother to the family and from the small village to the whole country, these stories speak about life, love, death, war, refugees and emigrants. These are old and new stories, in the Greek language and Cypriot dialect. The stories are aided by quotations from newspapers, recipes, children's drawings, folk songs, laments, poems and many photographs from family albums. Sometimes the stories are confused and the reader is also confused: where does one story end and another begin? And does it matter? Or perhaps our lives are nothing but a collection of stories, that we remember sometimes, relate them to the stories of others, write them down and give them a title. And they become like one story, the story of each one of us, the story of all of us. Aren't our lives nothing but an album of stories?

Ένα αλπούμ ιστορίες

Antonis Georgiou

ένας φεύκει άλλος έρκεται [...] ένας αδελφός της γιαγιάς μου ο Σπυρής, όταν πέθανε η γυναίκα του έμεινε μόνος και τα παιδιά του κανόνισαν να έρθει μια γυναίκα από την Θαυλάνδη για να τον φροντίζει, φαίνεται πως τα πήγαιναν καλά οι δυο τους, όχι απλώς καλά αλλά πολύ καλά! ήταν ωραίος άντρας στα νιάτα του ο Σπυρής και ήταν ακόμα στεκάμενος και μια μέρα ανακοίνωσε ότι θα την παντρευτεί την κορούα, πέσανε τότε πάνω του όλοι, ειδικά η κόρη του η μικρή που τον υπεργαπούσε και της είχε τόση αδυναμία, «τί εννά πει ο κόσμος» και «τούτη θέλει να σου φάει τα ριάλια»· ποια ριάλια; ποια περιουσία; κάτι λίγα που είχε τους τα είχε μοιράσει ήδη, με τη σύνταξη ζούσε, δεν άκουγε τίποτε και ετοιμαζόταν για το γάμο, όταν όμως μια μέρα η κόρη του ξέσπασε πάνω του, «επέλλανες τέλεια, έκαμες μας ρεζίλιν, ούτε τα αγγόνια σου έν σκέφτεσαι που αντρέπονται να κυκλοφορούν μες στο χωρκόν», πήρε την απόφαση και έφυγε για Θαυλάνδη, παντρεύτηκε και έζησε χρόνια πολλά χωρίς να γυρίσει ξανά πίσω, να μην ενοχλεί κανέναν, να μην ντρέπεται κανέναν για λόου του· εκεί πέθανε· τηλεφώνησε τότε στα παιδιά του η γυναίκα του αν θέλανε να στείλει τη σορό στην Κύπρο, αλλιώς θα τον έκαιγε εκεί όπως ήταν οι συνήθειές τους, της είπαν να τον κάψει, δεν ξέρω αν ήταν από πείσμα, από πικρία ή ζήλια ή αν απλώς ένιωσαν πως ανήκε πλέον στην νέα του χώρα και στη γυναίκα εκείνη που του στάθηκε μέχρι τέλους και ήταν δίπλα του και του έκλεισε τα μάτια, κάηκε πάντως και η στάχτη του αιωρείται κάπου εκεί στη Θαυλάνδη, μόνο η γιαγιά δεν το δέχτηκε ποτέ αυτό και θυμάται ακόμα κάθε τόσο τον αδελφό της

«μά να κάψουν τον αρφόν μου;»

«τούτα ούλλα, ταφές τζαί τέθοικια, έν' κατασκευάσματα των παπάδων, είπεν το τζαί ο Μάρξ, “τό όπιον των λαών”»

«Κωστάκη μου, μεν μιλάς έτσι, έπρεπεν να τον εφέρναμεν πίσω ή ας τον εθάφκασιν, όι να τον κάψουν, μάνα μου, τον αρφόν μου, μα να τον κάψουν; κάμνουν του κανέναν τρισάγιον, κανέναν μνημόσουνον τζεί κάτω που ένι;»

«κάμνεις του εσύ γιαγιά, αθθυμάσαι τον εσύ, το ίδιον ένι»

«νναί, αλλά τζεί κάτω που επέθανεν έν του κάμνει κανένας! εσεις, μωρά μου, εννά μου κάμνετε κανέναν μνημόσουνον άμαν πεθάνω; εννά με θθυμάστε καθόλου;»

«εννά με θυμάσαι άμαν πεθάνω;» θυμάμαι μια νύχτα τη δική μου γιαγιά τη Μαρουλλού να μου το λέει, εκείνη με ανάγισεν, μέχρι τα δέκα μου στο σπίτι της ζούσα, κάθε μέρα μετά το σχολείο στη γιαγιά πήγαινα, ο παπάς μου, η μάνα μου δούλευαν μέχρι αργά, έφτασα να έχω το δικό μου δωμάτιο στο σπίτι της γιαγιάς, κοιμόμουνα και εκεί κάποτε και μετά όταν πέθανε ο παππούς έμενα μαζί της σχεδόν όλα τα βράδια μέχρι που λίγα χρόνια μετά τον ακολούθησε και εκείνη· μια νύχτα γυρίζει και μου λέει «γιόκκα μου, εννά με θυμάσαι άμαν πεθάνω; εννά με θυμάσαι, Κωσταντίνο μου, καθόλου;» «γιαγιά, μεν λαλεις έτσι, μεν λαλεις, έν θα πεθάνεις», της έλεγα και άρχισα να κλαίω, «μέν κλαίεις, γιέ μου, έτσι το έδειξεν ο Πλάστης μου, ούλλοι μας εννά πεθάνουμεν κάποτε, να με θθυμάσαι όμως», εγώ όσο την άκουγα έκλαιγα πιο πολύ, γοερά μάλιστα, δεν μπορούσα να σταματήσω, με είχε πιάσει κρίση, τα έχασε μέχρι να με ηρεμήσει, «καλά, καλά, έν θα πεθάνω» μου είπε, «σιώπα, σιώπα, μεν κλαίεις, είπα σου, υπόσχουμαι σου, έν θα πεθάνω ποττέ!», ησύχασα με την υπόσχεσή της και κοιμήθηκα, «έν θα πεθάνω!», είπε μου, ήμουν μιτθής, είστεψα την ένα αλπούμ ιστορίες ελογιάσασιν τον αδελφό του ένα χρόνο μετά που πέθανε η γιαγιά, αρχές του

2010, πήραν λουλούδια, γλυκά, ένα δαχτυλίδι και πήγαν στο σπίτι της νύφης, εκείνος, η μάνα του, η αδελφή του, ο ξάδελφος και ο γαμπρός φυσικά, ήταν κάπως αμήχανα στην αρχή αλλά οι συμπεθέροι τους καλοδέχτηκαν, φύγανε αργά τα μεσάνυχτα, όχι όλοι, ο αδελφός του έμεινε εκεί όπως είναι η συνήθεια, θα έμενε στο σπίτι των μελλοντικών πεθερικών του με τη γυναίκα του μέχρι να φτιάξουν το δικό τους σπίτι, παράξενη συνήθεια, ο ίδιος αν θα έπρεπε να το ακολουθήσει δε θα το έκανε, αν και ξέρει πως δε θα χρειαστεί ποτέ να αποφασίσει για κάτι τέτοιο· σε λίγους μήνες λογικά θα είχε χαρτώματα, μετά γάμους, στη συνέχεια βαφτίσια, έτσι δεν είναι το «φυσικό του ανθρώπου» που έλεγε κάποτε η γιαγιά; χαρές αλλά και τρεχάματα πολλά και πολλές φωτογραφίες, πολλές καινούριες φωτογραφίες αυτό μάλλον το σκέφτηκε και η μάνα του· τη βρήκε μια μέρα στο σαλόνι να περιεργάζεται μπερδεμένη ένα κουτί, «έλα να με βοηθήσεις», «μά είνταμπου τούτον;» τη ρώτησε, ήταν ένα digital photo frame DPF 7901, 7'' και μάλιστα new design, του είπε ότι είχε πάει να αγοράσει άλμπουμ καινούρια να τακτοποιήσει τα παλιά, να φυλάξει και κάποιες σκόρπιες φωτογραφίες που είχε εδώ και εκεί αλλά περισσότερο για να «υπάρχουν» αν χρειαστούν, «ειδικά τώρα με τα χαρτώματα τζαί τον γάμον», η πωλήτρια, μια συμπαθητική μικρή, της είπε να «ξεχάσει» τα άλμπουμ, υπάρχουν τα κομπιούτερ, τα σιντί ή αν θέλει υπάρχουν αυτές οι φωτογραφοθήκες οι ηλεκτρονικές· «ξέρεις ότι μπορείς να βάλεις ως τζαί εκατόν φωτογραφίες, όι μόνον εκατό, πολλά παραπάνω», προσπάθησε να του εξηγήσει πως οι φωτογραφίες «εννά αλλάσσουν μόνες τους, δηλαδή εννά φαίνεται η μιά, μετά εννά μπαίνει η άλλη», δεν έδειχνε να καταλαβαίνει τι ακριβώς έλεγε, αλλά φαίνεται την ενθουσίαζε η προοπτική αυτή της εναλλαγής των φωτογραφιών! θα χρειαζόταν πάντως το τάνυμαν του, «είπεν μου ακόμα ότι αν θέλω μπορώ να βάλω τζαί παλιές φωτογραφίες, αλλά κάτι πρέπει να μου τές κάμεις στο κκομππιούτερ σου πρώτα...», «πρέπει να περάσουν από το scanner», «νναί, έτσι μου το 'πεν! τελικά ούλλα

ξέρεις τα! εννά θέλω να μου τανύσεις τζάι να μου βάλεις μαζίν τζάι παλιές τζάι τζαινούρκες φωτογραφίες, θέλω τες έτσι ούλλες μαζίν ανακατωμένες όπως τές έχουμεν στα αλπούμ μας!»

μιά μέρα μάζεψα όλα τα άλμπουμ που είχε η μάνα μου φυλαγμένα στο αρμάρι, παλιά άλμπουμ, από εκείνα τα μεγάλα με τα σκληρά εξώφυλλα, κάποια πολύχρωμα και λουλουδάτα, άλλα με τοπία από την Κύπρο ή με ζευγάρια αγκαλιασμένα, πήρα και κάτι μικρότερα που μας δίνανε δωρεάν με κάθε «εμφάνιση φίλμ», τότε αυτά, τώρα ελάχιστοι τυπώνουν τις φωτογραφίες τους, απομένουν στα σιντί ή στα κομπιούτερ, τις ξεχνάμε εκεί, ενώ εκείνα τα άλμπουμ τα άνοιγες και πετάγονταν μπροστά σου οι εικόνες ανακατεμένες από αρραβώνες, γάμους, βαφτίσια, γενέθλια, γιορτές

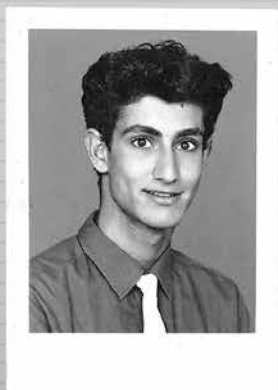
κάποτε και οι χωρισμοί ήταν εκεί! όπως σε ένα άλμπουμ της μάνας μου, ήταν μια φωτογραφία ενός ζευγαριού που στην πορεία είχε χωρίσει και μια μέρα που ήρθε επίσκεψη η παρατημένη σύζυγος και την είδε πήρε ψαλίδι και έκοψε τον πρώην σύζυγο, μένοντας στη φωτογραφία μόνη να γέρνει τον ώμο προς το κενό που κάποτε βρισκόταν ο άντρας της

φωτογραφίες «ατομικές», από αυτές τις οχταήμερες, τις στημένες στο στούντιο, οι κοπέλες με το δάχτυλο στο μάγουλο ή με το χέρι στο πιγούνι, οι άντρες με τα στρατιωτικά ή κουστούμι και γραβάτα, αλλά και οικογενειακές με παππούδες, γιαγιάδες, γονείς, παιδιά, πολλά παιδιά και όπως τα άλμπουμ αφορούσαν μια ολόκληρη ζωή και κάποτε περισσότερο, αφού ήταν του καθενός μας εκεί και πρόγονοι και απόγονοι, έβλεπες τα παιδιά της μιας φωτογραφίας να είναι πιο κάτω ενήλικες με παιδιά πια οι ίδιοι, τους νέους που κοίταζαν με θαρραλέο βλέμμα το φακό και το μέλλον τους να είναι λίγο πιο πέρα, κουρασμένοι και στριμωγμένοι από το παρόν τους και, όπως η μάνα μου στρίμωχνε και αυτή καινούριες φωτογραφίες ανάμεσα στις πιο παλιές, έβλεπες κάποιους

από σελίδα σε σελίδα, από φωτογραφία σε φωτογραφία να ψηλώνουν, να βάζουν κιλά, να χάνουν μαλλιά ή τη λάμψη στο πρόσωπο· είδες τις κοπέλες στην προηγούμενη σελίδα; στα δεξιά, με τα τακούνια, είναι η μάνα μου, ήταν μόλις έβγαλε τα μαύρα που φορούσε για τον παππού και πριν φορέσει τα μαύρα για τη γιαγιά που θα πέθαινε σε λίγο, εκείνη δεν το ήξερε τότε, κοίτα τες, είχανε βγεί βόλτα στο πανηγύρι του χωριού, είδαν το φωτογράφο και είπαν να απαθανάτισουν τα νιάτα τους και ό, τι αυτά πάντοτε σημαίνουν, τα όνειρα, τον ενθουσιασμό, το φόβο, τις προσδοκίες· η μάνα μου, οι κοπέλες αυτές αργότερα φορτώθηκαν χρόνια, ιστορίες, φορτώθηκαν ζωή και τα άλμπουμ τους γέμισαν τόσες άλλες φωτογραφίες, δικές τους και ανθρώπων που μπλέχτηκαν στα χρόνια τους, κάποιοι ήρθαν και μείνανε, άλλοι περαστικοί μείναν μόνο σκόρπιες φωτογραφίες εδώ και εκεί· έτσι παράξενα μπλέκονται σε αυτά τα παλιά λευκώματα, άνθρωποι, ηλικίες, εποχές και τόποι ένα κουβάρι

μά και η ζωή μας, τελικά, μήπως δεν είναι άλλο από ένα τέτοιο κουβάρι ιστορίες; που κάποτε τις θυμόμαστε, τις διηγούμαστε, τις γράφουμε, τους βάζουμε κι ένα τίτλο, Ένα αλπούμ ιστορίες, και γίνονται σαν μια ιστορία, ιστορία του καθενός μας ή ιστορία όλων μας· η ζωή μας όλη μήπως δεν είναι άλλο από ένα άλμπουμ με ιστορίες;

An Album of Stories

Antonis Georgiou

Translated from the Greek (Cyprus) by Yiola Klitou

people come, people go [...] when his wife passed away, one of my grandmother's brothers, Spyris, was left alone and his children arranged for a housekeeper to come from Thailand to look after him; it seems that the two of them got along well, not just well but very well! Spyris was a handsome man in his youth and he was still hale and hearty and one day he announced that he would marry the girl and then everyone was on his case, especially his youngest daughter who adored him and for whom he had a soft spot, "what will people say" and "she wants to get your money"; what money? what property? what little he had, he had already shared it between his children; he lived on his pension; he wouldn't hear a thing and was getting ready for the wedding; one day, however, when his daughter blew up at him, "you've gone completely mad, you've made us a laughing stock, can't you even think of your grandchildren who are ashamed to show their faces in the village?" he made up his mind and left for Thailand where he got married and lived for a long time without ever coming back, so as not to bother anyone, not have anyone feel ashamed of him; he died there; then, his wife called his children to ask if they wanted her to send the body back to Cyprus, otherwise she would cremate him there as was their custom, they told her to cremate him, I don't know if it was out of spite, bitterness or jealousy or if they just felt that he now belonged to his new country and to that woman who stood by him until the end and who was on his side and shut his eyes, in any

case, he was cremated and his ashes are floating somewhere in Thailand; only grandma never accepted this and she still remembers her brother every once in a while

“but burn him? burn my brother?”

“all these, burials and stuff, are fabrications of the priests; even Marx said so, ‘the opium of the people’”

“don’t talk like that Costaki, we should have brought him back or at least they should have buried him, not burned him; burn him? burn my poor brother? do they ever hold a Trisagion for him at that place where he is, or even a memorial service?”

“you do grandma, you remember him, isn’t it the same?”

“yes, but at that place where he died, nobody does! and you my babies, will you sometimes hold memorial services for me when I die? will you ever remember me?”

“will you remember me when I die?” I remember my grandmother, Maroullou, saying this to me once; she raised me; up to the age of ten I lived in her house; every day after school I went to grandma’s, my dad, my mom used to work till late, I even had my own room at grandma’s and slept there sometimes and after grandpa died I stayed with her almost every night until a few years later she followed him; one night, she turned around and said to me “will you remember me sonny when I die? will you remember me at all, Constantino?” “don’t talk like that grandma, don’t talk like that, you are not going to die,” I said and started to cry, “don’t cry kiddo, this is the will of God, we are all going to die one day, but you should remember me,” the more I listened to her the more I cried, I was wailing, I couldn’t stop, I was beside myself, she completely lost it before she was able to calm me down, “ok, ok, I won’t die,” she said, “hush, hush, don’t cry, I told you, I promise I will never die!” I took her promise to heart and went

to sleep, “I won’t die!” she said, I was a young boy, I believed her

an album of stories his brother was promised a year after grandma died, early 2010; they took flowers, candy, a ring and went to the bride’s house, him, his mother, his sister, his cousin and the groom of course; it was somewhat awkward in the beginning but the in-laws made them feel welcome; they left late, at midnight, not everyone, his brother stayed there, as was the custom, he would stay at his future in-laws house with his wife until they could have their own house; strange custom, he would never follow it himself, even though he knows that he will never have to decide about something like that; in a few months’ time they would normally have the engagement, then the wedding, then the christenings, isn’t this “a man’s destiny,” just like grandma used to say? happy times but also a lot of running about and a lot of photos too, a lot of new photos; this was probably his mum’s idea; he found her one day in the living room perplexed and examining a box, “come help me”, “what is this?” he asked her, it was a digital photo frame DPF 7901, 7” and a new design, no less; she told him that she went to buy new albums to sort out the old ones, to put in some scattered photos she had here and there but mostly to “keep” them if we need them “especially now with the wedding” and the saleswoman, a nice young lady, told her to “forget” about albums, now there are computers, CDs, or if she wanted there are these electronic photo frames “did you know that you can even put 100 photos in them, not just 100 but many more,” she tried to explain to him that “they will change on their own, I mean, one will be on display and then the other one will come on top,” she did not seem to understand exactly what she was saying but she seemed excited at the prospect of the photos alternating! in any case, she needed his help, “she also told me that if I want I can put in old photos, but you have to do something with them first on your computer...”, “they have to be scanned”, “yes, that’s what she said! well, there’s nothing you don’t

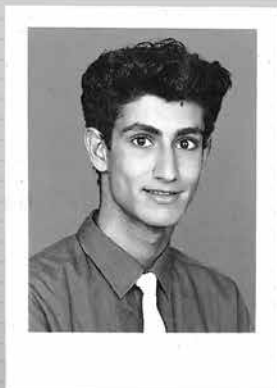
know! I will need your help and I want you to put both the old and the new photos together, I want them all together, jumbled like we have them in our albums!”

one day I gathered all the albums my mom kept in the closet, old albums, the big ones with the hardcovers, some multi-coloured and flower-patterned, others with pictures of Cyprus landscapes or with couples in each other’s arms, I also took some smaller ones that they used to give us for free with ‘every film development,’ this was then, now very few people print their photos, they are left on CDs or computers and we forget them there, while those albums you opened them and mixed up images would leap in front of your eyes, from engagement parties, weddings, christenings, birthdays, celebrations

even break-ups were sometimes there! just like in one of my mum’s albums, that had a picture of a couple who got divorced down the road and one day that the abandoned wife came to visit she saw it and took the scissors and cut out her ex-husband leaving herself alone in the photo leaning her shoulder on the gap where her husband used to be ‘individual’ photos, the ones that supposedly needed eight days to be developed, the ones you had to pose for at the studio, the girls with a finger on their cheek or resting their chin on their hand, the men in military uniform or suit and tie but also family photos with grandparents, parents, children, lots of children and, just like the albums, these photos were the photos of a lifetime and sometimes more since each and every one of us had their ancestors and descendants in them; children in one photo were adults with children of their own in the next, young people boldly looking at the lens and then their future a little further down, tired and crowded in their present, and, just like my mum who also placed new photos in between

the older ones, you saw some people from page to page, from photo to photo get taller, gain weight, lose their hair or the glow of their faces; have you seen the girls on the previous page? on the right, in heels, is my mother, this was right after she stopped wearing black for my grandfather and before she put them back on again for my grandmother who would pass away soon after, she didn't know that then, look at them, they had gone to the village festival, saw the photographer and decided to immortalise their youth and whatever that always means, dreams, enthusiasm, fear, expectations; my mother, these girls, were later burdened with years, stories, life and their albums were filled with so many other photos of themselves and the people who were entangled in their years, some came and stayed, others just passed through, some scattered photos were left here and there; thus strangely mixed up in these old scrapbooks, people, ages, eras and places in a tangle but, isn't our life, in the end, nothing but a tangle of stories? that we sometimes remember, tell, write and entitle, *An Album of Stories*, and they seem as one story, the story of each of us or all of us; isn't our whole life nothing but an album of stories?

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2016

Antonis Georgiou – Cyprus

Ένα αλπούμ ιστορίες

An Album of Stories

280 pp, 2014

Translations: The book has not been translated yet.
(*Last Update – March 2016*)

Publishing House **To Rodakio**

Kolokotroni 59B & Limpona St. – 105 60 Athens – Greece

Tel. +30 21 0383 9355

www.facebook.com/ToRodakio

Contact: Publishing House – rodakio@otenet.gr

ISBN: 978-960-8372-65-8

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

